

Тақризи

муқарризи расмӣ ба диссертатсияи Усмониён Нозила Усмон зери унвони «Меҳринисо ва хусусиятҳои мавзӯӣ, бадеӣ ва сабкии ашъорӣ» барои дарёфти дараҷаи илмии номзади илми филология аз рӯйи ихтисоси 10.01.01 – Адабиёти тоҷик; равобити адабӣ

Меҳринисо Бобобекова яке аз суҳанварони маъруфи адабиёти муосири тоҷик ба ҳисоб меравад. Меҳринисо, бе шубҳа, миёни занони суҳанвари муосири тоҷик дорои мақоми сазовор аст ва ҳамчун тараннумкунандаи ишқу муҳаббат ва ормонҳои қалбии инсонӣ дар байни хоссу ом мақбул аст. Ашъори вай имрӯз забонзади овозхонони зиёди тоҷик буда, ба тӯфайли мавзӯҳои ватанпарваронаву инсондӯстонашон дар дили ҳамагон маскан гирифтаанд.

Аммо, бо вучуди шуҳрат, маҳсули эҷоди ин бонуи хушқалом то ҳол аз ҷониби ягон муҳаққиқи тоҷик мавриди таҳқиқи ҷиддиву алоҳида қарор нагирифтааст. Вобаста ба ин, рисолаи диссертационие, ки унвонҷӯ Усмониён Нозила Усмон таҳти унвони “Меҳринисо ва хусусиятҳои мавзӯӣ, бадеӣ ва сабкии ашъорӣ” ба анҷом расонидааст, аввалин қори фарогиру пурра дар мавзӯи ҳаёту фаъолияти шоирии Меҳринисо буда, навгоние дар адабиётшиносии муосири тоҷик ба ҳисоб меравад.

Қори Нозила Усмониён иборат аз муқаддима, се боб, 10 фасл, хулоса ва рӯйхати адабиёт буда, дар умум, 165 саҳифаи компютериро дар бар мегирад. Дар қисмати муқаддима муаллиф оид ба мубрамаӣ ва зарурати таҳқиқ, дараҷаи омӯхташудани мавзӯ, ҳадаф, объект ва сарчашмаҳои таҳқиқ, мавзӯ ва масъалаҳои дарпешгузошта, усулҳои интихобнамуда, аҳамаияти назарӣ ва амалии таҳқиқот ва дигар нуқоти дар қори илмии муосир аҳамиятдошта суҳан ронда, муҳимияти пажӯҳиши худро қушода тавонистааст.

Муаллиф ба манбаҳои фаровоне, ки ба шеъри муосири даврони охири шуравӣ ва замони истиқлолият бахшида шудаанд, муроҷиат намуда, оид ба ҳаёту фаъолияти Меҳринисо маълумоти лозимиро ҷустуҷӯ намудааст. Ӯ дуруст қайд менамояд, ки дар хусуси Меҳринисо ва

ашъори вай маводу манбаъ басо кам аст, агар баъзе муҳаққикон ва адибон чо-чо дар ин хусус чизе навиштаанд, онҳо чихати муайян кардани хусусиятҳои ашъори шоира кофиву басанда нестанд. Бояд қайд намоям, ки дар ҳақиқат, миёни занони суханвари тоҷик агар дар хусуси эҷодиёти суханвароне амсоли Гулрухсор Сафиева, Хосият Вализода, Фарзонаи Хучандӣ, Шаҳрияи Аҳтамзод дар саҳифаҳои маҷаллаҳои рӯзномаҳо маълумот бештар мушоҳида шаванд, дар мавриди эҷодиёти шоира Меҳринисо ин маълумот басо кам ба назар мерасанд. Бинобар ин, метавон гуфт, ки мавзуи интихобнамудаи муаллифи рисола тамоман наву актуалӣ ба ҳисоб рафта, масоили мавриди таҳқиқи ӯ қароргирифта низ тозаву корнашудаанд.

Дар боби якуми қор, ки унвони **“Меҳринисо ва мавзӯю мундариҷаи асосии эҷодиёти ӯ”**-ро дорад, муаллиф дар ду фасл оид ба зиндагинома, фаъолияти эҷодӣ ва мундариҷаи ғоявии ашъори Меҳринисо таҳқиқ бурдааст. Он чӣ муаллиф дар фасли аввали боби мазкур дар хусуси марҳалаҳои гуногуни ҳаёти шоира,— аз оғози таҳсилоти мактаби ибтидоӣ то имрӯз,— қайд кардааст, далолаткунандаи таваҷҷуҳи амиқи вай ба мавзӯ мебошад. Навиштани аввалин пораҳои шеърӣ, муносибати аҳли хонавода бо истеъдоди Меҳринисои хурдсол, зина ба зина ташаккул ёфтани ҳунари суханвари ӯ, чопи нахустин ашъор дар рӯзномаҳои маҷаллаҳо ва ниҳоятан, ба нашр расонидани аввалин маҷмуаҳои шеърии Меҳринисо — ҳама пайдарпай ва бо тартиби муайян аз ҷониби муаллифи рисола баррасӣ гаштаанд. Чунонки муаллиф қайд кардааст, аввалин шеърҳои Меҳринисо солҳои 1987 ва 1989 дар маҷмуаҳои “Барги сабз” ва “Навниҳолони боғи адабиёт” дар қатори дигар шоираҳои тоҷик ба таъби расида, баъдан, маҷмуаҳои алоҳидаи ҳуди шоира дар солҳои гуногун чоп гардидаанд. Тибқи қайди муаллифи рисола, ҳамаи маҷмуаҳои алоҳидаи шеърии Меҳринисо дар даврони истиқлолият ба таъби расидаанд, ки “Нафаси субҳ”, “Шароби

нур”, “Замзамаи зебой”, “Меҳроби меҳр”, “Оини хуршед”, «Меҳроби розам – модарам», “Оҳанги зиндагӣ” аз зумраи онҳо ба ҳисоб мераванд.

Муаллифи рисола чараён ва марҳилаҳои эҷодиёти Меҳринисо ва зинаҳои бакамолрасии ҳунари шоирии ӯро тавассути маҷмуаҳои дар солҳои гуногуни даврони истиқлолият таълифнамудааш баррасӣ намуда, фаъолияти эҷодии ӯро аслан мансуб ба ин давра медонад, ки дуруст аст.

Дар фасли дувуми боби мазкур муаллиф мавзӯ ва мундариҷаи асосии ашъори Меҳринисоро мавриди таҳқиқ қарор додааст. Тибқи нишондоди вай, мавзӯҳои якумдараҷа ва ё марказии ашъори шоира – инҳо тавсифи Ватан ва меҳанпарастӣ, ташвиқи сулҳу ваҳдат, тасвири зан-модар, афкори гуманистӣ ва инсонпарварона ва мавзуи ишқу муҳаббати самимӣ ва воқеии инсонӣ ба шумор мераванд. Дар ҳақиқат, ҳар ки бо эҷодиёти Меҳринисо ошноӣ дорад, бар ин ақидаи муаллифи рисола ризо мешавад, зеро мавзӯҳои мазкур дар сарҳатти ашъори шоира қарор дошта, саҳифаҳои ҳама маҷмуаҳои ӯро зебу зинат мебахшанд.

Дар қушодани мавзӯҳои марказии ашъори шоира муаллиф усули махсуси баёнро истифода намуда, тавонистааст оид ба масъалаи мазкур таҳқиқоти шоиста бубарад.

Дар боби 2-юми рисола – “**Хусусиятҳои бадеии эҷодиёти Меҳринисо**” муаллиф дар чаҳор фасл оид ба асоситарин воситаҳои тасвири бадеии ашъори Меҳринисо муҳокимаронӣ намудааст. Чунонки муаллиф зикр намудааст, дар ашъори Меҳринисо миёни ҳамаи санъатҳои бадеӣ мақоми ташбеҳ, истиора ва талмеҳ бузургтар меистад. Вобаста ба ин, ӯ санъатҳои мазкурро дар асоси шеърҳои Меҳринисо аз ҷиҳати сохтор ва навъ таҳлил намуда, дар муқаррар қардани мавқеи ин воситаҳои тасвири шоирона дар эҷодиёти Меҳринисо муваффақ ҳам гаштааст. Дар робита ба навъҳои ташбеҳ, муаллифи рисола дар ашъори Меҳринисо ташбеҳи навъи музмарро аввалиндараҷа донистааст. Он ҷӣ дар мавриди дарёфтҳои муаллиф оид ба анвои ташбеҳ дар эҷодиёти

Меҳринисо шоистаи зикр аст, ин нишон додани навъи махсуси ташбеҳ аст, ки шоир онро тавассути санъати талмеҳ сохта ва муаллиф онро ташбеҳи талмеҳӣ номидааст.

Оид ба истифодаи санъати истиора дар эҷодиёти шоира муаллифи рисола таҳқиқоти амиктар бурда, санъати мазкурро ҳам аз ҷиҳати сохтор ва ҳам аз нигоҳи навъ дар асоси ашъори Меҳринисо баррасӣ намудааст. Тибқи нишондоди муаллиф, агарчи дар ашъори Меҳринисо истиораи муфрад, яъне тавассути як калима сохташуда ҳам истифода шуда бошад, аммо истиораҳои киноӣ, ки муҳаққиқон онро изофаи истиорӣ низ номидаанд, дар эҷодиёти шоира бештар қорбурд шудаанд. Муаллиф беш аз 1000 намунаи ин истиораро аз ашъори шоира пайдо намудааст, ки ин бозгӯкунандаи мавқеи навъи мазкури истиора дар ашъори Меҳринисо мебошад. Муаллифи рисола истиораи киноиро вобаста ба теъдоди ҷузъҳои он ба ду навъ: сода ва мураккаб ҷудо намудааст. Чунонки дар ин маврид қайд кардааст, ӯ истиораро на аз рӯйи тақсимои урфӣ, яъне: муфрад ва мураккаб, ки “дар он вожа ва ҷумла маҳаки арзишгузори қарор гирифтааст”, балки онро аз рӯйи теъдоди вожаҳои истиора мавриди таҳқиқ қарор додааст. Бар асоси ин тарзи нигариш, ӯ истиораҳои ашъори Меҳринисоро ба навъи сода, ки танҳо аз ду вожа ва истиораҳои мураккаб, ки аз се ва зиёда вожаҳо таркиб ёфтаанд, ҷудо намудааст. Ин назари муаллиф дар мавриди истиораҳои киноӣ қобили тавҷӯҳ аст. Муаллиф ҳар ду навъи истиораро аз ҳайси иштироки ҷузъҳо баррасӣ карда, дар ин маврид таҳлили оморино низ басо ҳадафмандона истифода намудааст.

Дар фасли сеюми боби мазкур муаллиф нақши санъати талмеҳро дар ашъори Меҳринисо таҳқиқ намудааст. Ӯ дар ин маврид бар ин назар аст, ки агар санъатҳои бадеии ташбеҳ ва истиора ба назар гирифта нашаванд, дар эҷодиёти шоира мақоми санъати талмеҳ басо баланд мебошад. Вобаста ба ин, муаллиф талмеҳоти ашъори Меҳринисо аз рӯйи мавзӯ ва мундариҷаашон ба ду қисм ҷудо намудааст. Дар талмеҳоти

навъи якум ӯ ишораҳои шоираро, ки нисбат ба ашхоси таърихӣ кардааст, қайд намуда, зимни он ҳама шахсони таърихии дар шеърҳои шоира истифодашударо як-як қайд намудааст. Дар навъи дуюм талмехотеро мавриди баррасӣ қарор додааст, ки дар онҳо ишораҳои гуногун нисбат ба ходисаву ривоятҳои таърихӣ, динӣ, фарҳангӣ, адабӣ ва ҷуғрофӣ сурат гирифтаанд. Вобаста ба хусусияти мавзӯи ин навъро боз дар навбати худ, ба навъҳои алоҳида ҷудо намудааст ва бо ин васила нақши калидии санъати мазкурро дар ашъори Меҳринисо собит сохтааст.

Дар охири ҳамин боб муаллиф, ҳамчунин, дар хусуси дигар навъҳои васоити тасвири бадеӣ - ташхис, маҷозу киноя, хусни мақтаъ ва таҷнис, ки дар ашъори Меҳринисо ҷашмрас мебошанд, муҳокимаронӣ намуда, нақши онҳоро дар офаридани образҳои мазомин ва тасвирҳои шоиронаи Меҳринисо нишон дода тавонистааст. Вобаста ба ин, муаллиф ҳар яке аз санъатҳои мазкурро бо мисолҳои қотеъ таҳлил намуда, собит сохтааст, ки агарчи онҳо дар қиёс бо ташбеҳу истиора ва талмеху навъҳои он дар ашъори Меҳринисо мақоми дувумдараҷа доранд, аммо нақши онҳо дар ҷанбаи тасвири бадеӣ касб кардани афкори андешаҳои шоира басо ҷашмрас аст.

Дар боби сеюми рисола – “**Хусусиятҳои сабки ашъори Меҳринисо**”, ки ҳукми охирин бобро дорад ва аз 4 фасли алоҳида иборат аст, муаллиф роҷеъ ба хусусиятҳои гуногуни сабки ашъори Меҳринисо таҳқиқот бурдааст. Чи хеле ки муаллифи рисола қайд менамояд, дар шеърҳои Меҳринисо назаррастарин вижагиҳо, ки таваҷҷуҳи муҳаққиқон ва хонандагонро беш аз дигар хусусиятҳо ба худ ҷалб менамоянд, инҳо қорбурди вожаҳои нав ва хусусиятҳои услубиву маъноии онҳо, нақши ибораву таркибҳои нав, истифодаи вожаҳо ва ибораҳои таркибҳои халқӣ, нақши таноқуз ё парадокс, калимабозӣ, муҷазбаёнӣ ва мухтасаргӯӣ ба ҳисоб мераванд.

Дар хусуси корбурди вожаҳои нав дар ашъори Меҳринисо муаллиф бар ин назар аст, ки дар эҷодиёти шоира вожаҳои зиёдеро метавон пайдо намуд, ки агар қисме аз онҳо дар осори дигар суҳанварон мушоҳида шаванд, қисмати намоёне аз онҳо маҳсули тахайюли шоирии ҳуди Меҳринисо мебошанд. Муаллиф вобаста ба ин дарёфтҳои хеш чандин намуна аз вожаҳои нави ашъори шоирро оварда, дар ҳақиқат, моли шоира ва маҳсули ҳаёли вай будани он вожаҳоро собит карда тавонистааст.

Бояд қайд кард, ки роҷеъ ба ибораву таркибҳои нав дар ашъори Меҳринисо ва нақши ин воҳидҳо дар сохтани мазмунҳои нави шоира муаллиф бар ин андеша аст, ки ибораву таркибҳои нав, агар аз як тараф, тобишҳои вижаи маъноиро дар ашъори Меҳринисо ба вуҷуд оварда бошанд, аз тарафи дигар, корбурд ва дарёфти воҳидҳои мазкур нишондиҳандаи фазилати забондонӣ ва ғановати вай дар ин маврид мебошанд. Андешаи муаллиф дар ин маврид қобили дастгирӣ буда, баёнгари ошноии амиқи вай бо сабку услуби баёни Меҳринисо мебошад.

Дар фасли мазкур муаллиф истифодаи вожаҳо ва ибораҳову таркибҳои халқиро яке аз хусусиятҳои ашъори Меҳринисо қаламдод кардааст. Дар робита бар ин, ӯ чунин мешуморад, ки вижагии назарраси ашъори Меҳринисо дар истифодаи “алфози оммиёна” ҷилвагар мегардад. Алфози оммиёнае, ки муаллиф дар назар дорад, калимаву ибораҳо ва таркибҳои халқӣ мебошанд, ки дар забони зиндаи мардум истеъмол шуда, руҳи забони халқро таҷассум менамоянд. Дар робита бар ин, муаллиф дуруст меҳисобад, ки калимаҳову ибораҳои халқӣ “агар аз як тараф, ба андешаҳои бадеи Меҳринисо лаззату завқи махсус бубахшанд, аз тарафи дигар, хусни суҳанҳои вайро бештар ва онҳоро заминитару воқеитар ва ба халқ наздиктар мегардонанд”. Ба суҳанони унвонҷӯ ҳаминро метавон илова кард, ки унсурҳои халқӣ дар тамоми давраҳои шеъри тоҷикӣ, ҳам дар даврони классикӣ ва ҳам муосир, ба шеър ҷанбаи баланди бадеӣ-эстетикӣ бахшида, лаззатбахшиву

таъсирбахшии онро дучанд намудаанд. Аз ин лиҳоз, андешаи муаллиф роҷеъ ба ин мавзӯ комилан қобили дастгирӣ аст.

Дар фасли дуюми боби мазкур муаллиф оид ба нақши таноқуз ё парадокс дар дар ашъори Меҳринисо таҳқиқот бурда, онро яке аз хусусиятҳои сабкии ашъори шоира эътироф намудааст. Дар ин фасл муаллиф дар хусуси тарзи баёни афкори таноқуздори шоира муҳокимаронӣ карда, андешаҳои худро бо мисолҳои эътимодбахш асоснок намудааст. Бо овардани мисолҳои рангин аз эҷодиёти Меҳринисо, муаллиф аз уҳдаи масъалаи дарпешгузоштааш ба хубӣ баромадааст.

Дар фасли сеюми боби сеюм муаллиф ба нақши калимабозӣ дар ашъори Меҳринисо тавачҷуҳ намуда, онро яке аз вижагиҳои назарраси эҷодиёти шоира қаламдод кардааст. Дар муқаддимаи фасл муаллиф ба таври мухтасар оид ба чигунагии калимабозӣ ё каламбур ва нақши он дар ҷанбаи мусиқӣ ва хушоҳангии каломи мавзун суҳанҳои ҷолиб баён намудааст. Ӯ дуруст қайд менамояд, ки истифода аз бозии калимаҳо шеърро оҳангноктар намуда, бар он мусиқии махсусе ато менамояд. Ин андешаи худро ӯ бо мисолҳои мантиқӣ аз ашъори Меҳринисо асоснок намудааст.

Дар фасли чоруми боби сеюм, ки ҳам охири фасли боби мазкур ва ҳам хотимаи қисмати асосии рисола ба шумор меравад, муаллиф оид ба муҷазбаёнӣ ва мухтасаргӯӣ дар эҷодиёти Меҳринисо суҳан рондааст. Дар ин фасл ҳам муҳокимаронии ҷиддии муаллиф эҳсос мешавад. Ӯ тавонистааст, ки тавассути мисолҳои собиту эътимодбахш исбот намояд, ки дар ҳақиқат, муҷазбаёнӣ ё мухтасаргӯӣ дар баробари вижагиҳои дар боло қайдшуда аз хусусиятҳои намоёни ашъори Меҳринисо маҳсуб мешавад. Муаллиф зимни баррасии муҷазбаёнӣ дар ашъори Меҳринисо хусусиятҳои гуногуни тарзи баёни онро низ дар асоси мисолҳои собит мавриди таҳқиқ қарор додааст.

Қайд кардан бамаврид аст, ки қисмати хулосаи кор низ қобили тавачҷуҳ аст, муаллиф тавонистааст, ки дар ин қисмат муҳтаво ва

мундариҷаи умумии таҳқиқоти хешро ба таври муҷаз баррасӣ намояд. Ҳама он чиро, ки муаллиф дар хулоса натиҷагирӣ кардааст, бо бобҳои фаслҳои робитаи қавӣ дошта, мазмуни корро ҷамъбаст менамоянд. Қайд кардан бамаврид аст, ки ҷуз аз хулосаи умумии кор, ки дар қисмати охир ба ҳукми натиҷаи таҳқиқот дарҷ гардидааст, ҳамчунин, дар анҷоми ҳар боб муаллиф таҳқиқоти хешро ба таври басо шоиста ҷамъбаст карда, афкори андешаҳои натиҷагирӣ намудааст, ки ин аз дақиққории ӯ шаҳодат медиҳад.

Забони кор низ хуб аст, дар он услуби илмӣ ва қоидаҳои асосии таҳқиқоти илмӣ, аз ҷумла, қиёс, муҳокимаронӣ, таҳлил, андешаронии мустақил ва ҷамъбасти фикр риоя гардидаанд. Дар кор, умуман, сактаи забонӣ мушоҳида намешавад, ки ин нишон медиҳад, ки муаллиф дар бобати тозагии забони кораш аҳамияти махсус додааст.

Автореферати диссертатсия низ пурра ба талаботи муқарраршуда ҷавобгӯ аст, он муҳтавои умумии корро ба пуррагӣ дар бар мегирад. Унвони мақолаҳое, ки дар охири автореферат оварда шудаанд, бо мавзӯ ва мундариҷи таҳқиқоти муаллиф алоқаи зич дошта, бар илова, теъдоди онҳо зиёдтар аз меъёри пешниҳодшуда мебошад.

Аммо, бояд қайд кард, ки дар баробари қомеъҳои дар кор баъзе ғалатҳо ё норасоӣҳо низ вучуд доранд, ки зикри онҳо, албатта, ба манфиати унвонҷӯ мебошанд. Ин эродҳо агарчи чандон қиддӣ нестанд, аммо ислоҳи онҳо ҳусни корро дучанд менамоянд. Аз ҷумла:

1. Боби якум агар ба ду боби алоҳида тақсим мешуд, хубтар буд. Зеро он, ба андешаи мо, ду мавзӯи алоҳидаро дар бар мегирад. Масалан, муаллиф метавонист боби якумро ба ду фасли алоҳида: “Зиндагиномаи Меҳринисо” ва “Эҷодиёти Меҳринисо” ҷудо кунад ва фасли дувуми онро ба боби алоҳида кӯҷонад. Вобаста ба мавзӯҳои, ки муаллиф онҳоро мавриди баррасӣ қарор додааст, боби мазкурро дар навбати худ метавонад ба фаслҳои алоҳида ҷудо намояд.

2. Нақшаи боби дуюм ҳам, ба фикри мо, ислоҳ металабад. Чунонки аз муҳтавои кор дида мешавад, фасли чаҳоруми он 22-23 саҳифаро дар бар мегирад. Муаллиф дар ин фасл санъатҳое амсоли: ташхис, маҷозу киноя, ҳусни мактаъ ва таҷнисро мавриди таҳқиқ қарор додааст ва зикр намудааст, ки онҳо дар ашъори Меҳринисо дар қиёс бо ташбеҳ, истиора ва таҷнис дуюмдараҷа ҳисобида мешаванд. Ҳол он ки вобаста ба теъдоди саҳифаҳо, тули муҳокимарониҳо ва таҳлилҳои амиқи муаллиф чунин ба назар мерасад, ки санъатҳои мазкур дар ашъори Меҳринисо мақоми баланд доранд ва онҳо ҳам марказӣ ба шумор мераванд. Бинобар ин, ҳуб мешуд, ки муаллиф ин бобро ба фаслҳои алоҳида ҷудо накарда ва фасли охириро бо чунин унвон нишон надода, ҳамаро якбора бе унвонҳои алоҳида таҳти унвони умумии як боб меовард. Аммо, ин ба ҳавсалаи ҳуди муаллиф вобаста аст, зеро дар ин сурат ҳам, мундариҷа ва сохти боб ҳалал намеёбад.

3. Дар фасли дуюми боби дуюм, ки ба санъати истиора дар ашъори Меҳринисо бахшида шудааст, ба андешаи мо, баҳс дар мавриди навъҳои истиораҳои ашъори шоира вобаста ба теъдоди вожаҳои онҳо чандон лозим нест. Зеро муаллиф ҳуди истиораро дар асоси эҷодиёти Меҳринисо ҳуб ҳал ва таҳлил намудааст ва оид ба истиора ва нақши калидии он дар афкори шоиронаи Меҳринисо суханҳои ҳуб ва кофӣ низ баён доштааст. Ва ё муаллиф дар ин маврид метавонад ба таври иҷмоливу кӯтоҳ анвои истиораҳои ашъори шоираро вобаста ба иштироки ҷузъҳои онҳо қайд намояду дар атрофи шарҳу баёни онҳо суханро ба дарозо нақашад. Хусусан, дар ин маврид баррасии таснифии истиораҳои мураккаб зиёдатӣ менамояд. Аз ҳисоби ихтисор қардани ин қисмати фасли мазкур теъдоди саҳифаҳои рисола кам ҳам шавад, пуррагии он, умуман, осеб намебинад.

4. Дар диссертатсия хатоҳои имлоиву китобат низ баъзан мушоҳида мешаванд, ки то як андоза муҷибби қостагии қор мегарданд.

Фикр мекунам, ислоҳи минбаъдаи хатоҳои мазкур хусни умумии онро дучанд менамояд.

Аммо, қайд кардан ҷоиз аст, ки эродҳои зикршуда аслан ҷузъӣ ва чандон ҷиддӣ набуда, бар хусну пуррагии кор он қадар халал ворид намесозанд. Муаллифи диссертатсия метавонад дар оянда зимни омода сохтани монографияи илмӣ худ дар ислоҳи онҳо кӯшиш ба харҷ диҳад.

Диссертатсия Усмониён Нозила Усмон дар мавзуи «Меҳринисо ва хусусиятҳои мавзӯӣ, бадеӣ ва сабкии ашъори ӯ» ба талаботи бандҳои 31-35-и Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо Қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30-юми июни соли 2021, таҳти №267 тасдиқ шудааст, мувофиқ буда, муаллифи он барои дарёфти дараҷаи илмӣ номзади илми филология аз рӯйи ихтисоси 10. 01. 01. – Адабиёти тоҷик; равобити адабӣ сазовор мебошад.

Доктори илми филология,
профессор, мудири кафедраи
назария ва таърихи адабиёти
Донишгоҳи давлатии омӯзгории
Тоҷикистон ба номи С. Айни

«24» августи соли 2022

Салихов Ш. А.

Имзои Салихов Ш.А.-ро тасдиқ менамоям:

КАДРҲО
Сардори шуъбаи кадрҳои ДДОТ
ба номи С. Айни

«25» августи соли 2022

Мустафозода А.

Суроға: 734003, Ҷумҳурии Тоҷикистон,
шаҳри Душанбе, хиёбони Рӯдакӣ, 121

Тел: +992 987-65-00-43

E-mail info@tgpu.tj; shamsiddin_soleh@mail.ru

Сомонаи расмӣ: www.tgpu.tj